CEL DE-AL 8-LEA... NUNWEILLER

În urmă cu două săptămîni, numărul membrilor familiei Nunweiller a crescut cu unu ! Noul născut, Eduard, este băiatul lui Lică Nunweiller. „Sînt foarte fericit, ne mărturisea zilele trecute fostul internaţional dinamovist, că cele două fete ale mele au acum un frăţior. Desigur, vreau ca Eduard să joace fotbal şi să devină un fotbalist valoros, care să ducă mai departe ştafeta familiei".

Apropo de naşterea celui de-al 8-lea Nunweiller, considerăm că nu este lipsit de interes să reamintim „lista" celor şapte fraţi. Primul dintre ei, Constantin, s-a născut în anul 1932. A jucat fotbal la echipa Progresul-Justiţia, în Divizia C. A practicat cu succes boxul, înotul şi polo-ul. Al doilea băiat în familia lui Johan şi Rozalia Nunweiller, Dumitru, a fost component al formaţiei de rezerve a clubului Dinamo. A mai activat la echipele Metalul Bucureşti, Dinamo Obor şi C.S.M. Suceava.

Cel de-al treilea Nunweiller, Ion, nu are, credem, nevoie de prezentări suplimentare. Ani de zile stîlp al apărării dinamoviste, Nelu a îmbrăcat de 40 de ori şi tricoul primei reprezentative naţionale. În primul an de antrenorat, a reuşit să cîştige, cu Dinamo, campionatul !

Nunweiller IV, Lică, tatăl noului născut, a jucat foarte multă vreme în linia defensivă a echipei Dinamo, alcătuind cuplul fundaşilor centrali, împreună cu fratele său, Nelu. Actualmente, este antrenor la centrul de copii şi juniori din str. Ştefan cel Mare.

Nunweiller V, Victor, a jucat, respectînd tradiţia familiei, tot la Dinamo şi, la fel ca fraţii săi, tot pe un post din defensivă : portar. Într-un meci contînd pentru „Cupa României", disputat la Galaţi, în compania Universităţii Cluj, în „11"-le echipei Dinamo Bucureşti, au evoluat, pentru prima şi ultima dată, patru fraţi din „dinastia" Nunweiller-ilor : Nelu, Lică, Victor şi Radu. Ultimul, „numerotat" cu VI în familie, este singurul dintre fraţi care nu a jucat în linia defensivă. Radu este considerat de fraţii săi cel mai talentat dintre ei...

Nunweiller VII, Eduard, după cîţiva ani de fotbal, timp în care a făcut parte din echipa de juniori a clubului Dinamo, a abandonat sportul, dedicîndu-se studiului. Astăzi, ultimul băiat al Rozaliei şi al lui Johan Nunweiller este student la Academia de studii economice, facultate absolvită şi de Victor.

Acestea sînt, pe scurt, fişele personale ale celor 7 fraţi Nunweiller, sportivi remarcabili, care au purtat cu succes tricourile clubului Dinamo, iar trei dintre ei şi pe cele ale reprezentativei naţionale A...

Dumitru VIŞAN

MAGAZIN Sportul

ÎNTREAGA FAMILIE, „PE RECEPŢIE"

„Aici YO4WU, apel general, apel general, aici YO4WU. Sever, Galaţi România". Apelul este repetat de cîteva ori. Nu trec decît cîteva minute şi el este interceptat de un alt radioamator, tocmai din America de Nord. Între cei doi are loc apoi un dialog interesant privind pasiunea comună care i-a adus „faţă" în „faţă" prin intermediul undelor.

Îl urmăresc în tăcere pe inginerul Sever Diaconu, a cărui fizionomie exprimă sentimentul satisfacţiei depline. Poartă conversaţie, cînd în limba engleză, cînd în franceză, cînd în italiană, limbi pe care le stăpîneşte aproape perfect.

În sfîrşit, convorbirea cu John se termină. Sever Diaconu trece din nou pe „recepţie", dar de această dată pentru a răspunde întrebărilor mele. Mai întîi, aflu că „microbul" radiofoniei l-a contractat la vîrsta de 9 ani, iar la 15 ani a realizat primul aparat de radio în accepţiunea termenului. Abordează radio-amatorismul ca sport de performanţă în anul 1958, pentru ca, un an mai tîrziu, la sediul radio-clubului din Galaţi (atunci înfiinţat), să stabilească împreună cu G. Schumacht şi M. Dobrescu, prima legătură prin radio (de după război) cu staţia radio-clubului central din Sofia. Atacă atunci cu curaj drumul sinuos al marii performanţe. Talentul, voinţa şi cunoştinţele în domeniul radiofoniei şi telegrafiei (calităţi indispensabile unui radioamator) îl impun atenţiei, el devenind în anul 1971 maestru al sportului.

Palmaresul sportiv al inginerului Diaconu este de-a dreptul impresionant. A stabilit contacte prin radio cu propria sa staţie cu un număr de peste 225 de ţări (toate confirmate), din cele 350 cîte figurează pe hărţile mapamondului : este cîştigătorul a numeroase concursuri de o deosebită complexitate şi importanţă cum ar fi de pildă, concursurile americane ARRL şi WWDXC, REF (francez), RSGB (englez) şi încă multe altele.

Despre unele dintre performanţele realizate, maestrul sportului Sever Diaconu mi-a vorbit cu un sentiment de nostalgie : „Poate, pentru că au fost ceva mai dificile şi mai spectaculoase" — a încercat el să-mi explice. Printre acestea se numără legăturile cu staţiile expediţiilor ştiinţifice de la pol (Mirnîi, Antarctida, Mauwsen), cu eminentul om de ştiinţă care a fost Ernst Erenkel, cu primul spărgător de gheaţă atomic „Lenin". De asemenea, nu poate fi uitat episodul de acum cîţiva ani, cînd timp de 40 de ore a lucrat continuu pentru căutarea şi aducerea unui medicament din străinătate pentru un bolnav din ţara noastră, sau orele de veghe din timpul calamităţilor naturale care s-au abătut asupra majorităţii judeţelor.

Printre cele mai inedite amănunte pe care le-am aflat, se numără fără îndoială faptul că, atît soţia sa cît şi fiul lor, sînt radioamatori tot atît de pasionaţi ca şi capul familiei. Astfel, soţia sa, inginera Maria Diaconu, urmează să susţină în această lună examenul pentru promovare a clasei a II-a de clasificare (este şi ea cîştigătoarea unor concursuri pentru clasa juniori), iar Alen, elev în clasa a III-a elementară este, deocamdată, un fervent cursant al centrului de radio de la casa pionierilor.

Şi, pentru că tot sîntem în sfera confidenţelor, este interesant să amintesc că inginerul Diaconu este şi un pasionat inventator şi inovator. Din păcate, unele dintre ideile sale cu aplicabilitate în domeniul sportului, cum ar fi de pildă, aparatul pentru înregistrarea punctajului la scrimă şi tuşele luminoase ale terenului de tenis de cîmp, nu au putut fi valorificate pînă în prezent. Nu se găseşte oare nimeni să-l ajute ?

T. SIRIOPOL

UN SECOL DE LA LANSAREA PRIMULUI AEROSTAT ÎN BUCUREŞTI

În mai multe ţări din Europa şi America este pe cale să reînvie un sport care acum aproape 200 de ani era „la modă". Ne referim la zborul cu baloane libere, cunoscute şi sub numele de aerostate.

Reamintim că, în primăvara anului trecut, a avut loc un important concurs internaţional la Albuquerque (New Mexico) în Statele Unite. Competiţii importante — urmărite de numeroşi spectatori — s-au desfăşurat, recent, în Anglia, R. F. Germania, Polonia etc.

Şi în ţara noastră „balonismul" are o istorie interesantă. Astfel, peste puţin timp, se împlinesc 100 de ani de la prima ascensiune a unui balon, cu pasageri în nacelă, printre aceştia fiind şi ziaristul Grigore Ventura. Iniţiatorul zborului a fost tînărul francez Villemont, angajat, pe atunci, la societatea de gaz aerian din Bucureşti.

Pentru a realiza temerara lui performanţă, la începutul anului 1874 Villemont pleacă la Paris unde, după planurile întocmite de el, i se confecţionează un balon cu o capacitate de 1 404 mc, căruia îi dă numele de „Mihai Viteazul" şi cu care face, mai întîi, un zbor de încercare cu cinci pasageri. Ascensiunea a avut loc în ziua de 27 martie 1874, pornind de la uzina de gaz din cartierul parizian La Villette. După ce a atins 2 800 m altitudine, parcurgînd peste 96 km, balonul a coborît pe un cîmp din apropierea oraşului Vic-sur-Aisne.

După trei zile, balonul, împreună cu accesoriile sale, a fost trimis la Bucureşti, unde, în lunile următoare a executat mai multe ascensiuni. Prima a avut loc la 4 iunie 1874 cînd balonul „Mihai Viteazul" — purtînd — pe lîngă pasageri — un drapel tricolor — se ridică pînă la înălţimea de 3 000 de metri, apoi a coborît în dreptul satului Vărăşti (jud. Ilfov) fără nici o dificultate.

La împlinirea unui secol de la prima ascensiune a unui balon liber, evenimentul trebuie să fie [illegible]

Prof. dr. Constantin SIMIONESCU

CĂRŢI NOI ÎN EDITURA STADION

PENTRU PROFESORII DE EDUCAŢIE FIZICĂ

Deseori, în coloanele ziarului nostru am dezbătut o problemă de interes major privind activitatea profesorilor de educaţie fizică : necesitatea şi utilitatea unui manual destinat acestei discipline. Apariţia în Editura Stadion a lucrării „Lecţii de educaţie fizică în liceu", aparţinînd prof. Ecaterina Ghimbra, şi destinată cadrelor didactice care predau în anul I, vine să suplinească, măcar în parte, golul existent, îmbogăţind, totodată, literatura de specialitate. Bazîndu-şi afirmaţiile pe o bogată bibliografie şi experienţă la catedră, prof. E. Ghimbra şi-a structurat volumul pe trei capitole, [illegible] să realizeze practica a temelor propuse în programa şcolară.

„Circuitul" ca procedeu în antrenamentul sportivilor de performanţă nu mai constituie o noutate. Utilizarea lui în educaţia fizică şcolară, [illegible] este mai rar întîlnită. Acest element constituie tema lucrării cunoscutului profesor, **Victor Tibacu**, intitulată : **„Circuitul în lecţia de educaţie fizică"**. Autorul propune numeroase soluţii originale, ce au ca urmare o sporire considerabilă a eficienţei activităţii de educaţie fizică şi sport în şcoală, precum şi un efect favorabil asupra dezvoltării elevilor.

Rubrică redactată de :
Emanuel FANTANEANU

*) Ecaterina Ghimbra, Lecţii de educaţie fizică în liceu, Editura Stadion, 201 pag., 8,25 lei.
**) Victor Tibacu, Circuitul în lecţia de educaţie fizică, Editura Stadion, 298 pag., 8,50 lei.

Inscripţie la o fotografie

DUPĂ DOUĂ DECENII...

Vasile Chelaru, Dumitru Mustaţă, Jacques Istrate, Andrei Vîlcea — iată una dintre cele mai redutabile echipe de sabie din scrima românească, cu două decenii în urmă ! Echipa clubului Steaua domina — ca şi acum — scena scrimei autohtone, realizînd apreciate spectacole sportive...

Ce s-a întîmplat după două decenii cu acest „4" de aur al muşchetarilor sabreri ?

În totalitatea lui, a rămas credincios sportului de performanţă, dar într-o altă ipostază : aceea a antrenorilor. Se cuvine, însă, să subliniem — antrenori de înaltă calitate.

● **VASILE CHELARU** s-a specializat în floretă (probă în care evoluase, de altfel, cu excelente rezultate şi ca sportiv), pregătind într-o primă etapă, scrimerii ploieşteni, apoi pe cei de la „Viitorul" şi paralel ai lotului republican. Într-o foarte mare măsură floreta nr. 1 a ţării, maestrul emerit al sportului **Mihai Ţiu** este creaţia sa. În prezent, se ştie, Vasile Chelaru este antrenorul principal al lotului masculin de floretă.

● **DUMITRU MUSTAŢĂ** a fost promovat ca antrenor la clubul său, Steaua. Este calitatea pe care o deţine şi în momentul de faţă, împreună cu cea de antrenor al lotului republican de sabie. La „clasa" antrenorului Mustaţă se formează acum o garnitură cu mari talente, care promite încă în acest an, rezultate foarte frumoase : **Cornel Marin, Ionică Pop, Marin Mustaţă...**

● **JACQUES ISTRATE** a activat ca antrenor în cadrul asociaţiei sportive C.P.M.B., care a devenit una din pepinierele scrimei bucureştene de performanţă, apoi la clubul I.E.F.S. Ambiţia sa (şi a colegilor mai tineri de antrenorat de aici) este de a face din secţia Institutului de Educaţie Fizică şi Sport principala adversară a primului nostru club de scrimă, Steaua. Un deziderat care este pe cale de realizare...

● În fine, **ANDREI VÎLCEA** şi el credincios clubului în care a trăit cele mai mari satisfacţii, îşi continuă activitatea la Steaua, ca antrenor principal, paralel cu munca — nu mai puţin susţinută — în cadrul lotului republican feminin de floretă. De numele lui Andrei Vîlcea se leagă cîteva performanţe notabile în scrima noastră : medalia de aur la C.M. din Argentina (1962) obţinută de **Olga Orban-Szabo**, medalii de aur la C.M. din Cuba (1969) prin echipa reprezentativă şi la Universiada de la Moscova (1973), cu echipa României.

Tiberiu STAMA

claudiu ... TIME OUT

Luptă pentru puc

OMUL ADÎNCURILOR

În lupta neîncetată dintre om şi natură, graniţa imposibilului se depărtează cu încetul. Cu un sfert de veac în urmă, această frontieră mereu în mişcare a fost permutată şi în adîncul apelor, unde F.I.S.S. — Federaţia internaţională a sportului submarin — a început să consemneze performanţele obţinute de scufundătorii „liberi", adică fără dotaţia unui aparat autonom de respiraţie (aqualang).

Primul record înregistrat aparţine anului 1949 şi a fost realizat în golful Neapole, de către italianul Raimondo Bucherra — 30 metri adîncime. Peste un deceniu, în 1960, un alt italian, Enzo Majorca, a atins adîncimea de 49 de metri în golful Siracuzei. A fost prima apariţie a acestui sportiv fenomenal, după care el a început să-şi îmbunătăţească performanţele în mod continuu. Astfel în 1961 a atins 50 m., 1963 — 51 m. — 1964 — 53 m., 1965 — 54 m., 1966 — 62 m., 1967 — 64 m., 1968 — 69 m., 1969 — 72 m., 1970 — 74 m.

Recordul său ce părea fantastic a fost totuşi depăşit în acelaşi an de către francezul Jacques Mayoll, care a realizat în golful Tokyo o scufundare de 76 de metri. Numai că Majorca nu era omul care să se lase întrecut şi imediat în anul următor recucereşte coroana adîncurilor marine realizînd 77 de metri, iar în 1972 incredibila cifră de 78 de metri. Acest record durează şi azi şi după părerea specialiştilor nu va fi prea curînd depăşit.

Cum a fost obţinut recordul în ciuda pericolului ca sportivul să fie strivit de uriaşa presiune a apei ? În golful Onina din Sicilia, nu departe de Catania, o ambarcaţie de control a coborît în apă o frînghie cu lest în capăt terminată cu o inscripţie pe pînză cu cifra 78. Alte inscripţii arătau adîncimea de 30, 40 şi 50 de metri, precauţie absolut necesară pentru a indica scufundătorului nivelele la care prin mişcări specifice trebuia să-şi regleze presiunea în special în zona urechilor. Majorca a smuls pînza cu inscripţia 78, a luat-o cu sine în costum şi a urcat către suprafaţă. Cu cîţiva metri înainte de a ajunge la ambarcaţie, din cauza diminuării presiunii oxigenului în sînge, a leşinat cîteva secunde, dar şi-a revenit imediat fiind apoi ridicat de asistenţii săi. Coborîrea a durat 1 minut şi 14 secunde, întreaga operaţie fiind cronometrată cu 2 min. 25 sec. — de asemenea un timp record al sportivului italian.

Enzo Majorca a fost îmbrăcat în costum de neopren, cu obişnuitele flotoare la picioare şi o mască obişnuită. Ducea cu sine un lest de 25 kg. plumb.

CE VIITOR ARE SĂRITURA ÎN LUNGIME „CU TUMBĂ" ?

Hans Lagerquist, cunoscut atlet suedez, specializat pînă acum în săritura cu prăjina, a încercat să sară în lungime cu ajutorul unui salt răsturnat. El a efectuat această „săritură cu tumbă", la cererea ziarului „F.I.B. — Actuels", în faţa unei camere speciale de luat vederi.

Publicînd chinograma săriturii lui Lagerquist şi bazîndu-se pe aprecierile personale ale sportivului, care încă de la primele încercări a stabilit cele mai bune performanţe personale, ziarul susţine că, cu ajutorul noului stil de săritură va fi posibil să se ajungă şi să se bată fantasticul record mondial al americanului Bob Beamon (8,90 m).

Igor Ter-Ovanesian, recordmanul european al probei, care îndeplineşte actualmente funcţia de antrenor secund al selecţionatei de atletism a U.R.S.S., comentează în felul următor noua „descoperire" în atletismul mondial :

„Noile recorduri mondiale stimulează progresul în sport. În acelaşi timp însă, ele şochează adesea pe contemporani tocmai prin fantasticul lor, părînd uneori de neînchipuit, irealizabile. Cînd a sărit la Olimpiada de la Mexico 8,90 m, Beamon a paralizat, fără să vrea, dorinţa tuturor adversarilor săi de a se bate pentru recordul mondial. De altfel, în scurt timp, sportivul american a devenit victima propriei sale performanţe, pentru că se aştepta de la el o confirmare, dar ulterior Beamon nu a mai sărit decît 8,35 m.

Ar fi o naivitate să credem că atletismul va rămîne sub hipnoza recordului stabilit de Beamon. Rezultate remarcabile obţin americanul Randy Williams, sovieticul Valeri Podlujnîi ; dar deocamdată el se află la o distanţă respectabilă de Beamon.

După cum se vede, Hans Lagerquist a dorit să-şi încerce şi el şansele. Despre atletul suedez şi despre alţi posibili adepţi ai „saltului" trebuie să vorbim cu toată seriozitatea. Febra reclamei în jurul acestui stil nu a reuşit încă să creeze o „epidemie", totuşi datorită rolului activ al presei sportive, unii atleţi au adoptat noua metodă, grăbind folosirea ei.

Trebuie să precizăm că „saltul" a fost asimilat şi la noi. În urmă cu doi sau trei ani un tînăr antrenor sovietic, lucrînd cu o grupă mică de copii, şi-a scris dizertaţia pe această temă. Se spune că mai întîi el a adîncit groapa cu o jumătate de metru, apoi a adus-o la nivelul obişnuit. Progresul participanţilor la experiment a fost de la 6 metri la 6,50 m, dar nu este exclus ca ameliorarea rezultatelor să se fi produs numai datorită creşterii volumului de antrenament.

Pentru a aduce discuţia pe o bază ştiinţifică serioasă, trebuie să se facă mai întîi o analiză biomecanică amănunţită, să se verifice unghiurile zborului. Dar şi fără această analiză este clar că săritura experimentată este mult mai periculoasă, mai riscantă decît procedeele clasice. O vor putea efectua numai cei cu o înaltă pregătire acrobatică. Nu întîmplător, pionierii acestui stil au fost aleşi dintre săritorii cu prăjina. Cu toată frumuseţea „tumbei" şi neînfricarea îndrăzneţilor, trebuie neapărat să nu se uite cît de greu se menţine echilibrul la aterizare. Aproape fiecare cădere poate provoca un traumatism grav. Nu vreau să înfricoşez pe nimeni. Pentru mine este limpede că a arunca anatema pe „salt" nu este drept, pentru că experimentul abia a început. Indiferent de poziţia inovatoare sau conservatoare faţă de experiment a fiecărui sportiv, trebuie ca în adoptarea procedeului să se ţină seama de securitatea atletului. Înainte ca „saltul" să devină o modă, trebuie să se înveţe multe, să se ceară părerea celor mai competenţi antrenori şi să fie consultaţii şi medicii...".

Chinograma noii sărituri în lungime „cu tumbă", efectuată de Hans Lagerquist — Foto : A.P.N.

DE PATRU ANI, NEÎNVINSĂ PE TEREN PROPRIU !

Bayern München, campioana R.F. Germaniei, a ajuns la al 67-lea meci pe teren propriu, fără înfrîngere. Ultimul „accident" al formaţiei lui Müller, Beckenbauer şi Meyer s-a întîmplat la 28 martie 1970, cînd V.f.B. Stuttgart a reuşit s-o învingă la limită, cu 2—1.

O „ACADEMIE" — ÎN PERU — PENTRU PORTARI DE FOTBAL

Fotbalul din Peru duce lipsă de portari la ora actuală şi un inimos jucător de altă dată, din această ţară, fost el însuşi apărător de buturi — **Jose Soriano** — a hotărît să înfiinţeze în localitatea Casagrande o „academie" deschisă tineretului care doreşte să îmbrace tricoul cu nr. 1. El se bucură de sprijinul unei cooperative din localitate şi de promisiunea unui fost mare portar argentinian, **Amadeo Carizzo**, aşa încît speră să-şi pună proiectul în aplicare încă pe la sfîrşitul lunii aprilie sau începutul lui mai. După cum afirmă Soriano, există de pe acum peste o mie de cereri dar el a ţinut să precizeze că va face o selecţie foarte riguroasă şi că nu va accepta decît tineri între 14 şi 17 ani.

Soriano intenţionează ca, în cazul în care numărul cererilor va spori şi mai mult, să înfiinţeze şi o filială a „academiei" sale la Lima şi să apeleze la o serie de foşti jucători care au dobîndit o mare faimă la vremea lor, ca portarul sovietic **Lev Iaşin** şi spaniolul **Ricardo Zamora**.

— Ce mult mă iubeşte Costel : a văzut că vin !
Desen de G. BADEA

— Şi pe care trebuie să-l nimeresc ?...
Desen de N. CLAUDIU

258 DE PUNCTE ÎNTR-UN MECI DE BASCHET

Jucînd în deplasare, la Gand, echipa belgiană de baschet Racing-White a fost într-o formă deosebită de „coş", reuşind să înscrie nu mai puţin de 128 de puncte.

Din păcate, ea nu s-a putut bucura de această reuşită neobişnuită, întrucît adversara ei, Elite, s-a dovedit şi mai... productivă, realizînd 130 de puncte.

Oricum, un meci în care s-au înscris 258 de puncte !

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

Ing. DAN PRECUP, BUCUREŞTI. Două „driblinguri" reuşite :

** În recentul meci cu Franţa, Beretta ne-a marcat un gol „ce n-a văzut Parisul". Nici... Răducanu !

** Atacantul, după ce a driblat cîţiva adversari, a pierdut controlul balonului, care a intrat în poartă.

A. PAULESCU, BUCUREŞTI. Evident, şi doctorul C. Serpe, prin munca lui neobosită, prin lupta lui permanentă pentru ca băieţii noştri să fie feriţi de cea mai mică indispoziţie, trebuie să primească felicitări pentru succesul handbaliştilor la C.M. Şi a mai contribuit cineva la victoria jucătorilor noştri : dv. şi sutele de mii de iubitori ai sportului de la noi, pe care băieţii i-au „simţit" în faţa televizoarelor şi parcă le-au auzit bătăile inimilor, încărcate de emoţii şi de speranţe !

AUREL VLAD, PITEŞTI. Aveţi dreptate. Un portar ne inspiră deplină siguranţă, nu atunci cînd opreşte goluri imparabile, ci cînd le opreşte pe cele... parabile.

GEORGE DUMITRACHE, BÎRSAU. 1. Prima medalie olimpică de aur cucerită de un sportiv român a fost aceea obţinută de Iosif Sîrbu, la tir, la J.O. de la Helsinki (1952). Olimpiadele moderne au început în 1894 (Atena).

N. DUNĂREANU, ORADEA. Ca şi ceilalţi jucători, Ilie Năstase a luat startul în „grupa roşie", cu o... zestre agonisită în turneele de la Roma, Paris, Wimbledon şi Forest Hills, în 1973. Este vorba, deci, de un fel de bonificaţie, la acordarea căreia s-au avut în vedere numai aceste patru turnee.

MARIN PECU, BACĂU. De ce mă întrebaţi pe mine, dacă Sport Club Bacău are şanse să scape de retrogradare ? Întrebaţi-i pe cei de la sport Club Bacău. În materia aceasta, răspunsul lor este mult mai competent decît al meu.

DUMITRU ŞELARU, REŞIŢA. Dv. susţineţi că într-un meci de fotbal pot fi schimbaţi trei jucători (doi jucători de cîmp şi portarul). Eu zic că numai doi jucători (inclusiv portarul). Facem... pariu ?

ION GHINESCU, BOTENI. O urare pentru Cornel Penu :

Să fie de netrecut,
Să fie un „zid" real,
S-auzim c-a „reţinut"
Chiar şi... titlul mondial.

TRAIAN G., SIBIU. „Am o mare rugăminte ; să ajutaţi pe F. C. Şoimii Sibiu să intre în „A". Poate nici nu visaţi de unde atîta putere la dv. ? Şi totuşi, e simplu : am citit că Rapidul îl consideră pe Dumitriu II „necorespunzător". În cazul acesta, rugaţi-l pe Dumitriu să sune la 31582 Sibiu şi să vorbească cu fostul lui coechipier, Ion Ionescu, care se va bucura că a găsit cel mai autentic vîrf de atac. În felul acesta, F. C. Şoimii va intra în „A". Numai să nu ne pomenim că cei de la Rapid spun, ca într-o cunoscută anecdotă : „Păi dacă e aşa de bun, nu-l mai dăm !".

TUDOR ANGHEL, SATU NOU. 1. Portarul Pîlcă a jucat, cu ani în urmă, la Steagul roşu. 2. Minerul Baia Mare a retrogradat din Divizia A de fotbal, după ediţia 1964—65.

NELU QUINTUS, PLOIEŞTI. Apropo de o ştire publicată la „Caleidoscop", potrivit căreia un englez a susţinut împotriva unui australian o partidă de şah prin corespondenţă, care durează de 46 de ani :

Culmea cred c-ar fi,
După prima manşă,
Să-i vezi într-o zi
Gata de... revanşă.

ION MOGOŞ, BRAŞOV. Cupa cu care este dotat Campionatul mondial de handbal este în permanenţă transmisibilă. Dar ea poate fi mai greu sau mai uşor... transmisibilă. Nu ne îndoim că handbaliştii noştri s-au fixat asupra primei variante !

Ilustraţii : N. CLAUDIU